

ΣΥΝΤΟΜΗ ΚΡΙΤΙΚΗ ΑΠΟΤΙΜΗΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ*

τῆς «Συνάξεως γιά τήν Ὁρθοδοξία»

(Αρχιμ. Ἀθανάσιος Ἀναστασίου, Αρχιμ. Σαράντης Σαράντος,

Πρωτοπρ. Γεώργιος Μεταλληνός κ.ά.)

[...]

Γ) Τά ψηφισθέντα κείμενα, οἱ τελικές ἀποφάσεις τῆς Συνόδου ἔχουν σοβαρό ἔλλειμμα Ὁρθοδοξίας, διότι,

α) Ὅπως ὀρθά ἐπισημάνθηκε δέν ἀντιμετωπίσθηκε κανένα δογματικό ζήτημα, ζήτημα δηλαδή πού νά ἀφορᾶ στή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, δέν ὀριοθετήθηκε ἡ Ὁρθή Πίστη τῆς Ἐκκλησίας ἔναντι τῶν αἵρέσεων, δέν καταγνώσθηκαν μέ δογματικούς ὄρους οἱ αἵρετικές κακοδοξίες πού κυριαρχοῦν στόν δυτικό «χριστιανικό» κόσμο. Οἱ λέξεις «αἵρεσις» καί «αἵρετικοί» εἶναι ἀπουσες στά τελικά κείμενα.

β) Στό κείμενο «Ἡ ἀποστολή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τόν σύγχρονον κόσμον» γίνεται λόγος γιά ζητήματα πού δέν ἀφοροῦν ἄμεσα στή σωτηρία μας. Τά ζητήματα αὐτά παρουσιάζονται σέ εἰδικά κεφάλαια ὅπως «Περί ἐλευθερίας καί εὐθύνης», «Περί εἰρήνης καί δικαιοσύνης», «Περί εἰρήνης καί ἀποτροπῆς τοῦ πολέμου», «Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἔναντι τῶν διακρίσεων» «Ἡ ἀποστολή τῆς Ὁρθοδόξου

Ἐκκλησίας ὡς μαρτυρία ἀγάπης ἐν διακονία». Πρὸς ἄρσιν παρεξηγήσεων τονίζουμε ὅτι ὅλα αὐτά τά θέματα ἀντιμετωπίζονται μέσα στήν ἀγία Γραφή καί τή διδασκαλία τῶν ἁγίων Πατέρων, οἱ ὁποῖοι μέ παρηγοσία ἔλεξαν τήν ἀδικία τῶν πλουσίων καί τῶν ἀρχόντων. Ὅλες οἱ τοπικές καί Οἰκουμενικές Σύνοδοι, πού ἔχουν γίνει μέχρι τώρα, ἀσχολήθηκαν πάντοτε μέ θέματα δογματικά, ποιμαντικά, κανονιστικά ἀποβλέποντας στήν ἀσφαλῆ ὁδὸ τῆς σωτηρίας τῶν Ὁρθοδόξων. Ποτέ Μεγάλες Σύνοδοι δέν ἀσχολήθηκαν μέ θέματα παρόμοια μέ τά ἀνωτέρω οὔτε ἔκαναν τέτοιες τοποθετήσεις, οἱ ὁποῖες σέ μεγάλο βαθμὸ θυμίζουν τίς διακηρύξεις καί τίς ἀρχές τῶν διεθνῶν ὀργανισμῶν. Οἱ συνοδικές αὐτές διακηρύξεις μετακινοῦν τό κέντρο βάρους τοῦ σκοποῦ τῆς Συνόδου ἀπὸ τῆ σωτηριώδη γιά τόν ἄνθρωπο ἀποστολή τῆς σέ ἐκκοσμηκευμένες προτεραιότητες συμβατές μέ τά διεθνή συμφέροντα.

γ) Στό κείμενο «Τὸ Μυστήριον τοῦ Γάμου καί τὰ Κωλύματα αὐτοῦ» κατα-

* Ἀπὸ τὸ blog orthros.eu. Τὸ κείμενο ἀποτελεῖ τμῆμα εὐρύτερου ἀρθρου μέ τίτλο «Σύντομη κριτική ἀποτίμηση τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης καί ἡ σημασία τοῦ βιβλίου τοῦ Μητροπολίτου Ναυπάκτου κ. Ἱεροθέου "Ἡ ἀγία καί Μεγάλη Σύνοδος στήν Κρήτη"».

πατήθηκε ο 72ος Κανών της Πενθέκτης Οικουμενικής Συνόδου, επιτρέποντας συνοδικώς τον γάμο ὀρθοδόξων με αἰρετικούς «ἐν πνεύματι ποιμαντικῆς διακρίσεως». Αὐτή ἡ τοποθέτηση θά ἔχει ὡς συνέπεια τήν ἀκόμη περισσότερο ἀμβλυνση τῆς ὀρθοδόξου συνειδήσεως τῶν πιστῶν, ἐνώ με ἀφορμή τήν ἀπόφαση αὐτή πολλοί ἐκ τῶν συμμετεχόντων στή Σύνοδο ἱεραρχῶν κατέληξαν στό συμπέρασμα ὅτι, ἐφόσον εὐλογοῦμε τό γάμο ὀρθοδόξου – ἑτεροδόξου, σημαίνει ὅτι δεχόμεθα τό βάπτισμα τῶν ἑτεροδόξων, ἐνώ πιά «προχωρημένη» ἄποψη διατυπώθηκε ἀπό ἄλλους, ὅτι γι' αὐτό ἐπίσης θά μπορούμε νά τοὺς δίδουμε ἀνεπιφυλάκτως τή Θεία Εὐχαριστία!

δ) Ἡ θλιβερότερη γιά τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀπόφαση εἶναι αὐτή τοῦ βου Κεμένου «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μέ τόν λοιπόν χριστιανικόν κόσμον». Στήν ἀρχική μορφή τοῦ Κεμένου περιλαμβάνονταν ἡ φράση: «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει τήν ἱστορικὴν ὑπαρξιν ἄλλων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί κοινοτήτων μὴ εὐρισκομένων ἐν κοινωνίᾳ μετ' αὐτῆς». Ἡ ἑλληνική ἀντιπροσωπεία τῶν ἱεραρχῶν κατέθεσε πρόταση τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στήν Σύνοδο τῆς Κρήτης σύμφωνα μέ τήν ὁποία ἡ σχετική φράση ἔπρεπε νά διαμορφωθεῖ ἔτσι: «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία γνωρίζει τήν ἱστορικὴν ὑπαρξιν ἄλλων χριστιανικῶν ὁμολογιῶν καί κοινοτήτων μὴ εὐρισκομένων ἐν κοινωνίᾳ μετ' αὐτῆς». Δυστυχῶς ἡ πρόταση αὐτή δέν ἔγινε ἀποδεκτὴ, καί ἡ ἀντιπροσωπεία τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας μας, πού παρευρέθηκε στήν Κρήτη, ὑπερβαίνοντας τήν ἐξουσιοδότηση τῆς Ἱεραρχίας, κατέθεσε τήν ἀκόλουθη πρόταση: «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποδέχεται τήν ἱστορικὴν ὀνομασίαν τῶν μὴ εὐρισκομένων ἐν κοινωνίᾳ μετ' αὐτῆς ἄλλων ἑτεροδόξων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν»,

ἡ ὁποία καί ἔγινε ἀποδεκτὴ με χειροκροτήματα.

Μέ τή διακήρυξη αὐτή ἀποδόθηκε ἐκκλησιαστικότητα στόν Παπισμό, στοὺς Μονοφυσίτες, Ἀγγλικανούς καί τίς ἄλλες προτεσταντικὲς παραφυάδες.

[...]

III. Ἡ Σύνοδος τῆς Κρήτης δέν ἀποτελεῖ συνέχεια τῶν Μεγάλων Συνόδων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

Ἐπανερχόμενοι στήν τελικὴ ἀποτίμησί μας γιά τή Σύνοδο τῆς Κρήτης νομίζουμε ὅτι ἡ Σύνοδος αὐτή δέν ἀποτελεῖ ὑπόκαμψιν ἔννοια συνέχεια τῶν Μεγάλων Συνόδων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, διότι μέ τίς ἀποφάσεις της:

α) Δέν διακηρύσσει τήν ἀπόλυτη μοναδικότητα, τήν ἀποκλειστικότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. β) Δέν στερεώνει τίς συνειδήσεις τῶν πιστῶν τό Ὁρθόδοξο φρόνημα. γ) Δέν καταδικάζει τίς παλαιές αἵρέσεις τοῦ παπισμοῦ καί προτεσταντισμοῦ. Ἀντιθέτως ἀπέδωσε σ' αὐτές ἐκκλησιαστικότητα. Ἐπίσης δέν κατεδίκασε οὔτε τίς νεοφανεῖς αἵρέσεις πού με ποικίλα προσωπεία παραπλανοῦν τοὺς Ὁρθοδόξους. δ) Δέν σεβάστηκε τό συνοδικό σύστημα μέ τήν ἐπιλεκτικὴ συμμετοχὴ τῶν ἐπισκόπων σ' αὐτήν. ε) Ἀναγνώρισε θετικὸ ρόλο στό «Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν» καί ἐπικρότησε τή συμμετοχὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στοὺς ἀτελέσφορους Διαλόγους μέ τοὺς ἑτεροδόξους.

Ἀσφαλῶς ὑπάρχουν καί ὀρθόδοξες θέσεις μέσα στά ψηφισθέντα κείμενα, ὅπως π.χ. ὅτι οἱ Σύνοδοι ἐπὶ Μ. Φωτίου καί ἀγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ εἶναι «καθολικὸ κύρου», τό κείμενο γιά τή σπουδαιότητα τῆς νηστείας, ὀρισμένες ὀρθόδοξες τοποθετήσεις διάσπαρτες στήν «Ἐγκύκλιο τῆς ἀγίας καί μεγάλης Συνόδου», στό «Μήνυμα τῆς ἀγίας καί μεγάλης Συνόδου πρὸς τόν Ὁρθόδοξο λαό» καί ἄλλο. Ὅμως οἱ ἐπὶ

μέρους ὀρθόδοξης θέσεις δέν ἀρκοῦν γιά νά προσδώσουν ὀρθόδοξο συνοδικό χαρακτήρα στή Σύνοδο τῆς Κρήτης, καθόσον τό πνεῦμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ διαπνέει ὅλες τίς ἐργασίες καί τίς ἀποφάσεις της. Ἐκτός αὐτοῦ γιά τή Σύνοδο ὑπάρχουν ἀντιδράσεις στόν ὀρθόδοξο κλῆρο καί τόν λαό. Τέλος ἀσκήθηκε ἀρνητική κριτική καί ἀπό τίς μί συμμετασχούσες στή Σύνοδο ὀρθόδοξης Ἐκκλησίες.

Τί ἀπομένει; Ἡ ἐλπίδα τῆς συγκροτήσεως μιᾶς ἀληθινά Μεγάλης Συνόδου, ἡ ὁποία θά καταργήσει τίς ἐσφαλμέ-

νες, ἀνορθόδοξες ἀποφάσεις καί θά καταδικάσει τόν ἐχθρό τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς σωτηρίας τῆς ἀνθρωπότητας, τόν Οἰκουμενισμό.

Ἐκ τῆς Συντονιστικῆς Ἐπιτροπῆς Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Ἀθανάσιος Ἀναστασίου, Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Σαράντης Σαράντος, Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Παῦλος Δημητρακόπουλος, Πρωτοπρ. Γεώργιος Μεταλληνός, Πρωτοπρ. Ἰωάννης Φωτόπουλος, Πρωτοπρ. Ἀντώνιος Μπουσδέκης, Πρωτοπρ. Βασίλειος Κοκολάκης, Λάμπρος Σκόντζος Θεολόγος.

